

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
3 ПЖ 5745/17
17.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Младена Николића, председника већа, судија Драгољуба Јанковића и Александре Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радовановић Владимир, адвокат из Пожеге, против тужених: 1. ЈП Дирекција за изградњу Пожега – у ликвидацији и 2. Општина Пожега, које заступа Општински правобранилац из Пожеге, ради поништаја решења о престанку радног односа и враћању на рад, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног суда у Ужицу П 158/17 од 29.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 17.04.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Ужицу П 158/17 од 29.09.2017. године.

Образложење

Побијаним пресудом, у ставу I изреке, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење ликвидационог управника првотуженог ЈП Дирекција за изградњу из Пожеге – у ликвидацији бр. 60/17 од 30.03.2017. године, те да се обавезе друготужени Општина Пожега да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима, одбија се. Ставом II изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. У жалби указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, да првостепени суд није поступио по обавези из члана 8. Закона о парничном поступку, да нису наведени разлози који се тичу чињенице да покретањем поступка ликвидације над првотуженим није престала потреба за обављањем послова које је првотужени обављао, да првостепени суд погрешно закључује да је без утицаја на законитост решења чињеница да је тужилац наставио да долази на посао и да уредно обавља све послове из свог ранијег делокруга, све до 26.04.2017. године, иако му је радни однос престао 28.03.2017. године. Даље се истиче да је крајем 2016. и почетком 2017. године на незаконит начин извршен пријем у радни однос више лица у ЈП Развојна агенција Пожега и ЈКП Наш дом Пожега, да је оспорено решење првотуженог о престанку радног односа у директној супротности са

одредбом члана 4. Конвенције МОР К - 158, да тужиоцу није могао престати радни однос само по основу чињенице покретања поступка ликвидације над дирекцијом, све док се не исцрпу све друге предвиђене законске могућности решавања његовог радног плана статута. Даље се указује на погрешну примену материјалног права у смислу не примењивања одредби Закона о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору и Уредби о интерном конкурсу, да је спорном решењу о престанку радног односа дато ретроактивно дејство у погледу датума престанка радног односа, чиме је директно повређена одредба члана 185. став 5. Закона о раду, те је у смислу жалбених навода предложено да се побијано решење укине или преиначи.

У одговору на жалбу тужиоца, тужени су у свему оспорили наводе из жалбе, те у смислу навода из одговора на жалбу предложили да се жалба одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Испитујући правилност побијаног решења, на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

Побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца првостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Наведено из разлога, јер је првостепени суд дао довољне и јасне разлоге за своју одлуку, а разлози који су дати нису супротности изведеним доказима, нити записницима о исказима датим на рочишту. Стога, првостепена пресуда нема недостатака због којих се њена правилност не би могла испитати.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, првостепени суд је поступио у складу са одредбом члана 8. Закона о парничном поступку, те је ценио све доказе појединачно и све доказе заједно у склопу једне целине и након тога на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, оснивач првотуженог ЈП Дирекција за изградњу Пожега је друготужени Општина Пожега. Друготужени као једини оснивач донео је одлуку дана 09.03.2017. године о покретању поступка ликвидације првотуженог.

Чланом 2. став 2. те Одлуке, прописано је да од дана регистрације одлуке о ликвидацији првотуженог првотужени не може предузимати нове послове већ само послове везане за спровођење ликвидације који обухватају:

- уновчење имовине,
- наплату потраживања,
- исплату поверилаца и друге нужне послове.

Према члану 8. те Одлуке, прописано је да ће након ступања на снагу одлуке о ликвидацији првотуженог делатност првотуженог преузети Одељење за инвестиције, јавне набавке и развојен пројекте у оквиру Општинске управе – Општина Пожега и Јавно предузеће „Развојна агенција“ Пожега и Јавно комунално предузеће „Наш дом“ Пожега.

Одлука о покретању поступка ликвидације објављена је у „Службеном листу Општине Пожега“ бр. 1 од 10.03.2017. године, а ступила је на снагу 8 дана од дана објављивања, тј. 18.03.2017. године.

Одлука је регистрована у АПР-у 28.03.2017. године, када је објављени и оглас о покретању поступка ликвидације и позив повериоцима да пријаве потраживање. Наведена одлука, нити поједине њене одредбе на основу којих је тужиоцу престао

радни однос, нису проглашене неуставном и нису били предмет оцене пред Уставним судом.

Циљ ликвидације је закључује првостепени суд намирење свих обавеза у складу са чланом 524. Закона о привредним друштвима, а у извршењу Одлуке о спровођењу ликвидације, ликвидациони управник првотуженог је донео побијано решење бр. 60/17 од 30.03.2018. године. Тим решењем тужиоцу је отказан Уговор о раду, а као основ за отказивање Уговора о раду наведен је разлог: престанак рада послодавца у складу са законом. Тужилац је у складу са правним упутством поднео тужбу ради поништаја побијаног решења.

Првостепени суд је закључио да постоји надлежност привредног суда, имајући у виду одредбу члана 25. Закона о уређењу судова, с обзиром да је ликвидација првотуженог питање које је уређено Законом о привредним друштвима, то привредни суд поступа у споровима који настају поводом примене Закона о привредним друштвима, као и споровима поводом стечаја ликвидације.

Према одредби члана 529. Закона о привредним друштвима, закључује првостепени суд у Одлуци о ликвидацији именује се ликвидациони управник и тим именовањем престају права заступања друштва свим заступницима, а на ликвидационог управника прелазе по закону све надлежности ранијих органа привредног друштва у ликвидацији, те је ликвидациони управник надлежан за доношење решења о престанку радног односа.

Одлуком о покретању поступка ликвидације над првотуженим, која је ступила на снагу 18. марта 2018. године, одређено је да ће након ступања на снагу ове одлуке обављање делатности првотуженог преузети Организационе јединице општинске управе и постојећа јавна предузећа, што значи да је првотужени престао да обавља делатност, сходно члану 8. Одлуке о ликвидацији 19.03.2018. године, и престао да ради.

Имајући наведено у виду, полазећи од одредбе члана 176. тачка 5. Закона о раду, радни однос престаје независно од воље радника и послодавца у случају престанка рада послодавца, то обзиром да је првотужени престао да обавља делатност од 19.03.2018. године, то је тужиоцу престао радни однос због престанка рада послодавца, у складу са одредбом члана 176. тачка 5. Закона о раду.

Престанак радног односа услед испуњења услова из члана 176. Закона о раду, је независан од воље послодавца и запосленог и ради се о престанку радног односа по Закону, а за случај да наступе услови прописани чланом 176. Закона о раду, доноси се декларативно решење и Уговор о раду престаје по сили Закона.

Отказ уговора о раду подразумева услове који су прописани чланом 175. и 177. Закона о раду, а одредба члана 176. Закона о раду, предвиђена престанак радног односа не отказом већ наступањем услова прописаних том одредбом закона.

Чињеница је да је ликвидациони управник донео решење о отказу Уговора о раду али погрешан је назив наведеног решења и та грешка не чини наведено решење незаконитим. Ово из разлога што је основач првотуженог у Одлуци о ликвидацији одредио да од правноснажности одлуке о ликвидацији првотужени престаје да обавља редовну делатност и да ће обављати само оне послове који се тичу спровођења ликвидације, а обухватају:

- уновчење имовине,
- наплату потраживања,
- исплату повериоца и друге нужне послове.

Ценећи наводе тужиоца да је након пријема решења о престанку радног односа, чији се поништај тужбом тражи, долазио на посао и обављао послове за рачун првотуженог до 26.04.2018. године, првостепени суд налази да је та чињеница небитна

за одлуку суда будући да је ликвидациони управник био овлашћен да ангажује раднике а да ли их је ангажовао и по ком основу није битно за одлуку суда у овом поступку.

Првостепени суд, када је у питању тужбени захтев у односу на друготуженог Општина Пожега, налази да је исти неоснован, јер друготужени није пасивно легитимисан поводом тужбеног захтева, јер тужилац није био у радном односу код друготуженог а тужбеним захтевом се не тражи поништај решења друготуженог, јер друготужени није одлучивао о престанку радног односа тужиоца.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално правне одредбе из члана 176. тачка 5. Закона о раду, те одредбе члана 524. и 529. Закона о привредним друштвима, а за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге које у битном прихвата и овај суд, као другостепени.

У конкретном случају, обзиром да је донета Одлука о спровођењу поступка ликвидације над првотуженим, која је објављена у „Службеном листу Општине Пожега“, те регистрована у Агенцији за привредне регистре, то како је првотужени престао да обавља делатност, што је јасно назначено и у Одлуци о покретању поступка ликвидације, првостепени суд је правилно закључуио да је био испуњен разлог за престанак радног односа тужиоцу из члана 176. тачка 5. Закона о раду. У овом случају, реч је о престанку радног односа, независно од воље послодавца и запосленог и Одлука ликвидационог управника нема конституивно дејство, већ деклараторно, јер је радни однос овде тужиоца престао по сили закона, испуњењем услова из члана 176. тачка 5. Закона о раду.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца, првостепени суд правилно закључује да је у Одлуци о покретању поступка ликвидације јасно одређено да ће првотужени предузимати само послове везане за спровођење ликвидације које обухвата:

- уновчење имовине,
- наплату потраживања,
- исплату поверилаца и друге нужне послове,

а не предузимати и нове послове. Стога се не може прихватити жалбени навод тужиоца да није престала потреба за обављањем послова које је првотужени обављао.

При горе наведеном, одредбом члана 9. Одлуке о покретању поступка ликвидације, одређено је да даном регистрације одлуке и отпочињањем ликвидације јавног предузећа запосленом у овом предузећу престао је радни однос у складу са Законом.

Првостепени суд правилно закључује да у овом случају грешка која је назначена у решењу о престанку радног односа, јер је назначено и назив решења је „Решење о отказу уговора о раду“, не утиче на законитост предметног решења, јер је управо у образложењу јасно назначено као и у изреци да тужиоцу престаје радни однос услед престанка рада послодавца, у складу са чланом 176. тачка 5. Закона о раду. Стога, није реч о отказу Уговора о раду, те у том смислу, супротно наводима из жалбе тужиоца у овом случају није релевантна одредба члана 185. Закона о раду, која регулише достављање акта о отказу Уговора о раду и тиме и одредба из става 5. тог Закона, да запосленом престаје радни однос даном достављања решења.

У конкретном случају, реч је о престанку радног односа у складу са чланом 176. тачка 5. Закона о раду, и решење које је донео ликвидациони управник, као што је наведено, има деклараторно дејство и радни однос тужиоца је престао по сили закона са датумом који је назначен у решењу, а то је 28.03.2017. године. Стога, није реч ни о ретроактивном дејству Одлуке о престанку радног односа тужиоца.

Жалбени наводи, којима тужилац указује да је крајем 2016. године и почетком 2017. године, на незаконит начин извршен пријем у радни однос више лица у ЈП Развоја агенција Пожега и ЈКП „Наш дом“ Пожега, нису од утицаја на правилност

побијане пресуде. Ово из разлога, јер предмет овог спора и одлучивање се није односило на пријем запослених у радни однос код ЈП Развоја агенција Пожега и ЈКП Наш дом Пожега, него на испитивање законитости решења којим је тужиоцу престао радни однос.

Неосновано је позивање тужиоца да је оспорено решење првотуженом о престанку радног односа у директној супротности са одредбом члана 4. Конвенције МОР К-158, јер у овом случају, управо постоји разлог везан за оперативне потребе предузећа, установе и службе, јер је првотужени престао да обавља делатности, те је био испуњен Законом о раду, прописани услов за престанак радног односа из члана 176. тачка 5. Закона о раду.

Без утицаја су на правилност побијане пресуде и жалбени наводи тужиоца да првостепени суд погрешно закључује да је без утицаја на законитост решења чињеница да је тужилац наставио да долази на посао и да обавља све послове из свог ранијег делокруга све до 26.04.2017. године. Ово из разлога, јер предмет овог спора је било испитивање законитости решења о престанку радног односа тужиоца и с тим у вези о враћању тужиоца на рад (али код друготуженог), при чему тужилац, а у смислу одредбе члана 32. став 2. Закона о раду, није истакао такав тужбени захтев према првотужено, нити чињеничне наводе да је са првотуженим након 28.03.2017. године засновао радни однос на неодређено време, даном ступања рада. При наведеном, тужилац је тужбеним захтевом тражио да се обавезе друготужена Општина Пожега да тужиоца врати на рад, а не првотужени.

Првостепени суд правилно закључује да у овом спору друготужена Општина Пожега није пасивно легитимисана, јер није била послодавац тужиоцу, она је оснивач првотуженог и реч је о два самостална права лица. Стога, обзиром да друготужена није била послодавац, тиме ни доносилац спорног решења, нити је тужилац код ње био у радном односу, па је првостепени суд правилно одбио тужбени захтев и у односу на друготужену.

Из горе наведених разлога, жалбеним наводима тужиоца није доведена у сумњу правилност побијане пресуде.

Обзиром да тужилац није успео у спору, а тужени трошкове поступка нису тражили, правилна је одлука првостепеног суда којом одлучује да свака страна сноси своје трошкове парничног поступка.

Из свих наведених разлога, применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

МН/ББ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Младен Николић, с.р.**

За тачност отправка